

....เธอผู้ไม่แพ้...

ดิฉันได้มีโอกาสร่วมงานกับหญิงแกร่งคนนี้ เมื่อตอนที่ดิฉันย้ายมาทำงานที่ศูนย์สุขภาพชุมชน ตั้งแต่ปี 2548 ซึ่งในขณะนั้นเธอคนนี้ ดำรงตำแหน่งประธาน อสม. ชุมชนบ้านพักทหารหนองไผ่ล้อม ซึ่งเธอได้ดำรงตำแหน่งนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 จนถึงปัจจุบัน เธอยังควบอีก 1 ตำแหน่ง คือ ประธานชุมชนบ้านพักทหารหนองไผ่ล้อม ด้วยความพากเพียร พยายาม อดทน ต่อสู้เพื่อศักดิ์และสิทธิ์ของประชาชนในชุมชนของเธอ ซึ่งไม่ว่าจะเป็น อสม. , ผู้พิการในชุมชน, ผู้ด้อยโอกาส รวมถึงเด็กๆ ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ ที่เห็นว่าเธอ!! เป็นใคร จบการศึกษาอะไร ทำไมถึงเข้าก็เข้าการมาสั่งให้ทำโน่น ทำนี่ อย่างนั้น อย่างนี้แต่เธอก็หาละความพยายามไม่ ยังคงทำต่อไป เพื่อชุมชนและสังคมของเธอ.....เธอ....ผู้หญิงที่ดิฉันกำลังเล่าขานให้ฟังอยู่นี้..เธอมีนามว่า “นางสมศรี ตันศิริตัน” หรือ...พี่หล่า...ขาใหญ่แห่งบ้านพักทหารหนองไผ่ล้อม ชื่อที่เราทีม PCU และ เวชกรรมป้องกัน รู้จักกันดี

ในครั้งแรกที่ดิฉันได้รู้จักกับพี่หล่า ก็มีความรู้สึกว่า ทำไมผู้หญิงคนนี้ ชอบพูดเสียงดัง แล้วทำไมถึงได้กล้านัก ที่จะเข้าไปคุยกับ เส.กองทัพบก หรือ เส.มทบ. ทำไมยิ่งใหญ่จัง หรือเธอเป็นขาใหญ่ในชุมชนของเธอ อย่างที่เขากล่าวขานกันจริงๆแต่เมื่อเราได้ทำงานร่วมกัน ก็ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจในการทำงานของพี่หล่า ในหลายๆอย่าง ด้วยความเป็นขาใหญ่ของเธอเอง ที่มีส่วนทำให้งานของเธอประสบความสำเร็จ ซึ่งก็ส่งผลให้งานของ PCU ประสบความสำเร็จไปด้วย ซึ่งในบางครั้งการมอบหมายงานให้กับเธอ ก็จะได้ยินเสียงบ่นของเธอ ว่าโรงพยาบาลให้ทำงานมาก เยอะแยะ อสม.ทำงานเหนื่อย อยากไปเที่ยวแบบชุมชนอื่นๆ เขาบ้าง ก็ไม่เคยได้ไป.....เราก็ได้แต่ปลอบประโลมว่า...เอาน่า...สักวันเราจะจัดให้นะ.....แต่ถึงแม้ว่าเธอจะบ่นๆ ทุกระทั่งที่ไ้งาน แต่งานของเธอก็ประสบความสำเร็จทุกครั้ง เสร็จทันกำหนดทุกครั้ง และไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม ดิฉันก็เชื่อว่า เธอตั้งใจทำงานของเธอที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเต็มที่ และก็มีหลายครั้งที่งานของเราก็ต้องพึ่งความสามารถและผลงานของชุมชนของเธอ เพื่อทำให้งานของเราสำเร็จตรงตามเป้าหมายอีกด้วย

เชื่อหรือไม่ว่า นอกจากเรื่องงานที่เราต้องทำร่วมกันแล้ว ดิฉันเองยังคงเคยรบกวนให้พี่หล่า ช่วยในเรื่องส่วนตัวของดิฉันอีกด้วย ซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นอะไร เวลาที่ดิฉันต้องการความช่วยเหลือในบางเรื่อง ชื่อของพี่หล่า จะอยู่ในบัญชีผู้ที่สามารถให้การช่วยเหลือได้ อยู่ในสมองของดิฉัน แม้กระทั่งดิฉันจะแต่งงาน ต้องการหาเครื่องเสียงเพื่อมาใช้ในงานช่วงเช้าที่จัดที่บ้าน พี่หล่า ก็เป็นบุคคลแรกที่ดิฉันนึกถึง และเธอก็ไม่ทำให้ดิฉันผิดหวัง อีกทั้งคอยให้คำแนะนำแก่ดิฉันในหลายๆเรื่อง พี่หล่า ก็ยังเป็นธุระจัดการให้อีก ซึ่งอาจพูดได้ว่างานแต่งงานของดิฉัน สำเร็จลุล่วงไปได้ ก็เพราะพี่หล่ามีส่วนเหมือนกัน จนกระทั่งดิฉันมีลูก ปลอดภัยได้ 3 เดือน ต่อจากนั้นจะต้องหาสถานเลี้ยงเด็ก หรือพี่เลี้ยง และแน่นอน

คนที่ดิฉันนึกถึง ก็ไม่ใช่ใคร “พี่หล่า...หาพี่เลี้ยงลูกให้ป็นน้อย”พี่หล่าคงจะคิดว่า...อีกแล้ว...อีกแล้ว...หาใครไม่ได้กับดิฉันอีกแล้ว.... แต่พี่หล่าก็ไม่เคยปฏิเสธ และก็เป็นผู้จัดการหาพี่เลี้ยงลูกให้กับดิฉัน...ซึ่งเขาว่ากันว่า การหาพี่เลี้ยงให้ลูกสักคน เหมือนกับการงมเข็มในมหาสมุทร หาได้ก็ดีไป ถ้าหาได้ไม่ได้ ก็อาจจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต และพี่หล่าก็ทำให้ดิฉันสามารถยืนยันคำตอบได้เป็นอย่างดีว่า ดิฉันเลือกปรึกษาไม่ผิดคนจริงๆ

เดือน เมษายน 2553 ดิฉันย้ายมาทำงานที่แผนกส่งเสริมสุขภาพและเวชกรรมป้องกัน ในตำแหน่งพนักงานเวชกรรมป้องกัน หรือนักวิชาการสาธารณสุข ซึ่งมีหน้าที่ในการส่งเสริมสุขภาพ และควบคุมโรคติดต่อ ในทหาร กำลังพล และครอบครัว รวมทั้งประชากรในพื้นที่รับผิดชอบ ซึ่งดิฉันก็คิดแล้วว่า งานของดิฉันจะสำเร็จได้ ก็คงต้องอาศัยคนในชุมชนช่วยเหลือ และบุคคลที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็นที่ยอมรับของคนในชุมชน ก็น่าจะเป็นประธานชุมชน หรือ อสม. นี่แหละ ที่จะช่วยงานของดิฉันได้อีกแรงหนึ่ง จนกระทั่งเกิดการระบาดของโรคไข้เลือดออก ซึ่งตอนนั้นดูเหมือนมันจะเป็นโรคฮิตติดตลาดไปทุกหนทุกแห่งแล้ว แรกๆ การระบาดของไข้เลือดออก ในพื้นที่รับผิดชอบของ รพ.ค่ายสุรนารี ยังไม่พบการระบาดในชุมชนของพี่หล่า แต่เธอก็ไม่ได้นิ่งนอนใจ ยังคงตรวจตราพื้นที่ชุมชนของเธอ และรายงานให้ ผบ.หน่วย พล.ร.3 ที่รับผิดชอบพื้นที่ ทราบเป็นระยะๆ

จนกระทั่ง เดือน ก.ค. 53 พบผู้ป่วยไข้เลือดออกในชุมชนของพี่หล่า จำนวน 2 ราย เธอก็ไม่รอช้า รีบโทรนัดกับดิฉัน ขอให้ทางโรงพยาบาลช่วยมารณรงค์กำจัดแหล่งเพาะพันธุ์ลูกน้ำยุงลาย ดิฉันก็ได้นัดหมายและจัดทีมร่วมรณรงค์กับชุมชน เมื่อวันที่ 10 ก.ค. 53 ที่ผ่านมา และภาพที่ดิฉันเห็นก็คือ เธอเดินรณรงค์เท่านั้นไม่พอ เธอเดินตรวจหลังบ้าน เมื่อพบลูกน้ำยุงลาย เธอก็จัดแจงคว้าโอ่ง คว้าหม้อ คว้าไห แล่งงานนี้ ยังมีนักข่าวของ KCTV มาทำข่าวให้อีกด้วย ...แต่ในวันนั้นทั้งพี่หล่า และดิฉัน ต่างก็โดนชาวบ้านกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่พอใจการทำงานของเจ้าหน้าที่และ อสม. และก๊วต่างๆ นาๆ “ว่ามาทำอะไร ป่านี มาพ่นยากี่พันแต่บ้านคนที่เป้นไข้เลือดออก บ้านอื่นก็ไม่พ่น มาสั่งโน่นสั่งนี่ อยากทำนักก็มาทำกันเอง” แหม...!! ในวันนั้น ดิฉันก็รู้สึกท้อเหมือนกัน แต่เธอก็ให้กำลังใจกับดิฉันว่า “ไม่เป็นไรเป้ ทำต่อไปถึงเราทำมันก็ว่า เราไม่ทำมันก็ว่า ก็โทษเรา ก็มีแค่มันนั่นแหละ ไม่ต้องไปสนใจหรอก” แต่เท่านั้นยังไม่พอ หลังจากรณรงค์แล้ว สัปดาห์ต่อมา (17 ก.ค. 53) พี่หล่า ก็ขอให้ทางโรงพยาบาล ลงมาอบรมให้ความรู้แก่ อสม. หัวหน้าห้องแถว และรองหัวหน้าห้องแถว ในเรื่องไข้เลือดออก เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เห็นความสำคัญอีกครั้ง

เรื่องราวความประทับใจของดิฉันที่มีต่อพี่หล่า ยังมีอีกมากมาย บางเรื่องก็ไม่สามารถนำมาเขียนบรรยายเป็นตัวหนังสือได้ บางเรื่องก็ของเก็บเอาไว้เป็นความประทับใจส่วนตัว สำหรับเธอคนนี้ ผู้ที่มีความอดทน พยายาม มานะบากบั่น ที่สำคัญเธอมีความเสียสละ ทั้งร่างกาย แรงใจ ทำให้ลูกบ้านของ

เธอ ชุมชนของเธอเข้มแข็ง สามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง หลายครั้งที่เธอรู้ท้อแท้ หหมดกำลังใจ และ
 อยากจะลาออกจากตำแหน่งที่เธอนั่งอยู่ไม่ว่าจะตำแหน่งใดก็ตาม เพราะบางครั้งการทำงานของเธอมอง
 ไม่เข้าตามชาวบ้านบางกลุ่ม ขัดผลประโยชน์กับใครหลายๆคน แต่เธอก็ยังคงต่อสู้ทำงานของเธอต่อไป ...
 ดิฉันขอยกนิ้วให้เธอคนนี้ และขอให้ทุกท่านในที่แห่งนี้ ได้ปรบมือดังๆ เพื่อเป็นกำลังใจ ให้ทำงานเพื่อ
 ชุมชน และสังคมไทยของเราต่อไป... แต่เธอคนนี้...พี่หล่า...ผู้ไม่แพ้...
